

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 62/2011-68

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. Š., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva nebyť diskriminovaný podľa čl. 21 Charty základných práv Európskej únie, práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 Charty základných práv Európskej únie v spojení s porušením čl. 17 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie listom prezidenta Slovenskej republiky číslo ... z 5. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2010 doručená sťažnosť Mgr. M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá bola doplnená takmer totožným podaním doručeným ústavnému súdu 10. januára 2011, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 charty v spojení s porušením čl. 17 a čl. 14 dohovoru a čl. 21 charty listinou prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) číslo ... z 5. októbra 2010 majúcou povahu opatrenia, ktorým odvolal sťažovateľa z funkcie sudcu (ďalej aj „opatrenie prezidenta“).

Sťažovateľ tvrdil, že k porušeniu uvedených základných práv, resp. označených článkov dohovoru a charty malo dôjsť jeho odvolaním z funkcie sudcu prezidentom, ktorý tak urobil vychádzajúc z návrhu Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „Súdna rada“) prijatého uznesením č. 692 z 1. decembra 2009. Sťažovateľ poukázal na svoje oznámenie Súdnej rade z 2. novembra 2009, ako aj na svoje vyjadrenie prezidentovi z 2. decembra 2009, v ktorých upozornil na následky svojho odvolania z funkcie sudcu, teda že podľa jeho právneho názoru mu bude „*odopreté právo na spravodlivé súdne konanie*“ z dôvodu, že súd zastaví konanie o jeho žalobe z 2. novembra 2009, nebude môcť podať odvolanie a ani dovolanie v súdnom konaní ani využívať opravné prostriedky v správnom konaní (napríklad vo veci návrhu na náhradu straty na zárobku) z dôvodu straty procesnej spôsobilosti, ktorú predpokladá § 114 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“). Sťažovateľ tiež namietal, že v súvislosti s jeho odvolaním z funkcie sudcu boli predsedom

Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) žiadané aj jeho osobné údaje o jeho zdravotnom stave.

Sťažovateľ v podstatnom formuloval dôvody sťažnosti takto: *„Podstatou a zmyslom obmedzenia základných práv a slobôd u sťažovateľa a to práva na spravodlivý súdny proces nemôže byť iba fakt, že Súdna rada Slovenskej republiky podala prezidentovi Slovenskej republiky návrh na odvolanie z funkcie sudcu pri formálnom splnení podmienok stanovených vnútroštátnym právom.*

Splnenie podmienky a to nemožnosti vykonávať riadne funkciu sudcu po dobu najmenej jedného roka z dôvodu zdravotného stavu sťažovateľa - jeho liečby, nemôže byť dané nad právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a zneprístupnenia resp. sťažovania prístupu k spravodlivosti zo strany štátnych orgánov.

Vydaním listiny prezidenta Slovenskej republiky zo dňa 05.10. 2010 , ktorá je evidovaná v evidencii prezidenta Slovenskej republiky pod číslom : ... ktorou odvolal z funkcie sudcu sťažovateľa podľa čl. 102 ods. 1 písm. t), čl. 145 ods. 1 a čl. 147 ods. 2 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 18 ods. 2 písm. a) zákona č.385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich... de facto a de iure došlo k skutočnému naplneniu - dania práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a zneprístupnenia resp. sťažovania prístupu k spravodlivosti zo strany štátnych orgánov nad právo splnenia formálnych podmienok stanovených zákonom a takéto konanie je nehumánne a výsostne anti-sociálne (skutok sa stal na chorej osobe, ktorá sa lieči)...

Prezident Slovenskej republiky... zapríčinil to, že týmto konaním došlo k nerešpektovaniu a odopretiu práva na spravodlivé súdne konanie voči sťažovateľovi v právnej veci evidovanej na Krajskom súde v Trenčíne, pod sp. zn. 11S/78/2010 a v právnej veci evidovanej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 24S/87/2010 a tým aj k znemožňovaniu prístupu k spravodlivému súdu sťažovateľovi. V hore označených konaniach z titulu odvolania z funkcie sudcu - sťažovateľa, musí súd zastaviť konania, pretože došlo k strate procesnej spôsobilosti u sťažovateľa ...

Súdna rada Slovenskej republiky neprijala žiadne účinné opatrenia voči konaniu Okresného súdu Čadca a to JUDr. K. K. predsedu Okresného súdu Čadca, JUDr. M. G. podpredsedu - ohľadom protiprávneho a úplne amorálneho konania ktorého sa dopustili

tým spôsobom, že žiadali veľmi citlivé osobné údaje o sťažovateľovi - o jeho zdravotnom stave a to dokonca v mene prezidenta Slovenskej republiky... prezident Slovenskej republiky taktiež neprijal účinné a efektívne opatrenia tak i on sa stotožnil s absolútne a morálnym konaním...

Ďalej sťažovateľovi nebolo i zo strany Súdnej rady Slovenskej republiky oznámené, že niekto podal návrh na jeho odvolanie z funkcie sudcu, nemohol sa ani k nemu vyjadriť.

Súdna rada Slovenskej republiky nezarodila bod rokovania prerokovanie a to bod pod názvom návrh na odvolanie sudcu Mgr. M. Š. - sťažovateľa.

Súdna rada Slovenskej republiky neodôvodnila svoje rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa zo sudcu.

Súdna rada Slovenskej republiky účelovo tvrdila pred médiami, že sťažovateľ súhlasí s odvolaním z funkcie sudcu. Toto tvrdenie nedáva logický zmysel, že sťažovateľ súhlasí s odvolaním z funkcie sudcu, že by túto skutočnosť oznamoval Súdnej rade Slovenskej republiky, pretože sudca sa môže funkcie sudcu vzdať písomným oznámením prezidentovi Slovenskej republiky...

V predmetnom prípade sťažovateľ nemal k dispozícii k namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti zaručeného článkami 6, 13, 14 „účinný prostriedok nápravy“, ktorý by mohol vyčerpať, pretože sťažovateľovi sú zneprístupnené informácie ohľadom podania návrhu na odvolanie z funkcie sťažovateľa zo strany Slovenskej republiky a z toho dôvodu nemôže sa domáhať ochrany prostredníctvom vnútroštátnych súdov v Slovenskej republike. Nevie či k porušeniu došlo iba Súdnu radou Slovenskej republiky, alebo i Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky...

Sťažovateľ zvýrazňuje, že v žiadnom z podaní ktoré vykonal neuviedol, že súhlasí s tým, aby mu boli porušované základné práva a slobody hoci kým, opak je pravdou.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 46 ods. Ústavy SR, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, k zničeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 17 Dohovoru, právo sťažovateľa na jeho nediskrimináciu vyplývajúce z čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z čl. 21

Charty základných práv Európskej únie , právo na účinný prostriedok nápravy sťažovateľa vyplývajúce čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, právo na dobrú správu vecí verejných u sťažovateľa vyplývajúce z čl. 41 Charty základných práv Európskej únie listinou prezidenta Slovenskej republiky z 05.10. 2010, ktorá je evidovaná v evidencii prezidenta Slovenskej republiky pod číslom: ... ktorou odvolal z funkcie sudcu sťažovateľa... porušené bolo.

2. Listina prezidenta Slovenskej republiky zo dňa 05. 10. 2010 , ktorá je evidovaná v evidencii prezidenta Slovenskej republiky pod číslom : ... ktorou odvolal z funkcie sudcu sťažovateľa... sa z r u š u j e a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Prezident Slovenskej republiky je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie vo výške 100 000,- EUR... k rukám navrhovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 147 ods. 2 ústavy prezident Slovenskej republiky na návrh Súdnej rady Slovenskej republiky môže sudcu odvolať, ak mu zdravotný stav dlhodobo nedovoľuje najmenej počas jedného roka riadne vykonávať sudcovské povinnosti.

Podľa čl. 46 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

Podľa čl. 41 ods. 1 charty každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 21 charty sa zakazuje akákoľvek diskriminácia najmä z dôvodu pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických vlastností, jazyka, náboženstva alebo viery, politického alebo iného zmýšľania, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, narodenia, zdravotného postihnutia, veku alebo sexuálnej orientácie. V rozsahu pôsobnosti zmlúv a bez toho, aby boli dotknuté ich osobitné ustanovenia, je zakázaná akákoľvek diskriminácia z dôvodu štátnej príslušnosti.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 282/09).

Ústavný súd konštatuje, že právo na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 ústavy zahrňuje aj právo volené a iné verejné funkcie nerušene vykonávať, vrátane práva na ochranu pred protiprávnym zbavením funkcie. Takouto funkciou je nepochybne aj funkcia sudcu. Sudca je súčasťou súdnej moci, ktorá je podľa princípu delby moci nezávislá od moci zákonodarnej a výkonnej. Zásada neodvolateľnosti

sudcu je jednou z brzd a protiváh, ktorou je garantované oddelenie moci súdnej od moci zákonodarnej a predovšetkým výkonnej (obdobne judikatúra Ústavného súdu Českej republiky, napr. PL. ÚS 18/06, III. ÚS 1076/07). Podľa čl. 147 ústavy možno sudcu proti jeho vôli z funkcie odvolať len výnimočne, a to len z taxatívne uvedených dôvodov. Zatiaľ čo dôvody vymenované v čl. 147 ods. 1 ústavy sú natoľko závažné, že prezident má na ich právnom základe povinnosť sudcu odvolať, dôvody uvedené v čl. 147 ods. 2 ústavy umožňujú prezidentovi rozhodnúť na základe svojej úvahy, či sudcu z funkcie odvolať.

Podstatu porušenia základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že odvolaním z funkcie sudcu mu prezident znemožnil realizovať práva vyplývajúce z § 114 zákona o sudcoch, najmä iniciovať súdny prieskum rozhodnutí vydaných v správnom konaní predsedom krajského súdu, pričom svoju argumentáciu opiera o doslovný výklad označeného zákonného ustanovenia. Súčasne tým malo podľa neho dôjsť k odopretiu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, resp. čl. 47 charty.

Ústavný súd poznamenáva, že prípadné porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a jeho porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je potrebné posudzovať spoločne a niet medzi nimi zásadných odlišností.

V sťažovateľovom prípade Súdna rada navrhla prezidentovi odvolanie sťažovateľa z funkcie sudcu uznesením č. 692 z 1. decembra 2009 a prezident na základe svojej úvahy tento návrh akceptoval tak, že listom číslo ... z 5. októbra 2010 sťažovateľa z funkcie sudcu odvolal. Ústavný súd považuje uvedený postup prezidenta len za uplatnenie jeho oprávnenia, ktoré mu vyplýva z ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 11/01). Prezident pri realizácii svojej kompetencie odvolávať sudcov podľa čl. 102 ods. 1 písm. t) v spojení s čl. 147 ods. 2 písm. a) ústavy nie je podľa žiadneho ustanovenia ústavy ani zákona o sudcoch, prípadne iného zákona, ktorý by upravoval podrobnosti o výkone ústavných právomocí prezidenta (vydaného podľa čl. 102 ods. 4 ústavy), obmedzený v tom smere, že by bol oprávnený sudcu odvolať až po skončení všetkých správnych, prípadne súdnych konaní podľa § 114 zákona o sudcoch vo veciach náhrady škody začatých odvolávaným sudcom.

Vzhľadom na sťažovateľom namietané okolnosti prípadu sa ústavný súd v potrebnom rozsahu zaoberal aj právnou úpravou konania vo veciach náhrady škody podľa § 114 zákona o sudcoch, z ktorej vyplýva, že o náhrade škody uplatnenej sťažovateľom ako sudcom rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, a v odvolacom konaní predseda inštančne nadriadeného súdu, a ďalej, že na konanie o náhrade škody sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a napokon že sudca má právo podať proti druhostupňovému rozhodnutiu vydanému v správnom konaní žalobu o súdne preskúmanie rozhodnutia, a to do 30 dní odo dňa jeho doručenia.

Z obsahu § 114 zákona o sudcoch vyplýva, že prezident nemá žiadnu právomoc rozhodovať o právach sudcu na náhradu škody podľa označeného ustanovenia zákona o sudcoch. O týchto právach sudcov rozhodujú orgány riadenia a správy súdov v postavení správnych orgánov, ktorými sú v zmysle § 33 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predseda súdu a podpredseda súdu, pričom zákon o sudcoch umožňuje aj súdny prieskum rozhodnutia vydaného v správnom konaní v druhom stupni (v prípade sťažovateľa by malo ísť o rozhodnutie predsedu príslušného krajského súdu). Pretože prezident nerozhoduje o právach sudcov na náhradu škody podľa § 114 zákona o sudcoch, nemohol ani využitím svojho ústavného práva odvolávať sudcov porušiť sťažovateľovo základné právo na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu by mohol v súvislosti s konaním o náhradu škody porušiť označené základné práva len orgán, ktorý o týchto nárokoch sudcov rozhoduje, teda v správnom konaní orgány riadenia a správy súdov, resp. v prípade preskúmania rozhodnutia vydaného správnym orgánom na podklade žaloby len súd konajúci vo veci. Sťažovateľ pritom nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil, že by orgány rozhodujúce podľa § 114 zákona o sudcoch vydali rozhodnutie o zastavení konania, v ktorých sa má rozhodovať o právach sťažovateľa z dôvodu jeho odvolania z funkcie sudcu a straty jeho doterajšieho postavenia sudcu. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti iba formuluje svoj právny názor, obsahom ktorého je jeho výklad ustanovenia § 114 zákona o sudcoch a ktorý nemusí byť vôbec správny. Relevantný právny výklad označeného ustanovenia zákona o sudcoch sú však v tejto situácii oprávnené urobiť iba

orgány rozhodujúce o návrhoch sťažovateľa, pričom z okolností prípadu vyplýva, že tak dosiaľ neurobili.

V kontexte so sťažovateľom uvádzanými argumentmi odôvodňujúcimi jeho sťažnosť a spočívajúcimi predovšetkým v jednom z možných výkladov § 114 zákona o sudcoch považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že správne orgány, resp. súdy sú okrem povinnosti zohľadňovať doslovný (jazykový) výklad povinne brať do úvahy aj výklad logický a systematický. V procese interpretácie právnej normy by mal súd, prípadne správny orgán vychádzať nielen z doslovného znenia použitej právnej normy, ale vziať do úvahy aj účel zákona a správnym použitím systematického výkladu, ktorý umožňuje vnímať vykladanú právnu normu v systémových súvislostiach, dospieť k relevantným právnym záverom. Súčasne musí racionálna a celistvá argumentácia orgánu aplikácie práva vylúčiť ľubovôľu vo výklade právnej normy. V okolnostiach prípadu však sťažovateľ vykladajúc si § 114 zákona o sudcoch len jedným z možných spôsobov dospel k záveru, že došlo k porušeniu označených práv, hoci zatiaľ ani jeden z orgánov oprávnených na konanie podľa dotknutého ustanovenia zákona o sudcoch k takémuto právnemu názoru nedospel a v týchto intenciách nevydal ani žiadne meritórne rozhodnutie.

Z uvedených dôvodov nemožno podľa ústavného súdu vyvodiť žiadnu spojitosť medzi opatrením prezidenta, ktorým bol sťažovateľ odvolaný z funkcie, a porušením základného práva vyplývajúceho z čl. 46 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sťažovateľ namietal.

Na základe totožných skutkových okolností sťažovateľ odvodzoval aj porušenie čl. 13 dohovoru uznávajúceho právo na účinný prostriedok nápravy, ako aj porušenie obdobného práva podľa čl. 47 charty (ktorý zahŕňa aj právo na spravodlivý proces). Ani v prípade námietky týkajúcej sa porušenia týchto označených práv sťažovateľa nemôžu zistené okolnosti prípadu viesť ústavný súd k záverom o ich porušení opatrením prezidenta, keďže, ako je preukázané zo sťažovateľom pripojených listinných dôkazov, prezident pri odvolávaní z funkcie sudcu postupoval v súlade s ústavou, t. j. k odvolaniu sťažovateľa pristúpil na základe návrhu Súdnej rady, ako to predpokladá čl. 147 ústavy. Sťažovateľ v dôvodoch sťažnosti nekonkretizoval a ani neoznačil žiaden dôkaz svedčiaci o odňatí

(zmarení) možnosti účinne sa domáhať nápravy v jeho veciach týkajúcich sa nárokov vyplývajúcich z jeho predchádzajúcej funkcie sudcu (napr. podania odvolania, dovolania). Pokiaľ sťažovateľ namietal možnosť, že Súdna rada navrhla prezidentovi jeho odvolanie bez návrhu ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, ústavný súd je nútený konštatovať, že sťažnosť nesmeruje proti rozhodnutiu Súdnej rady, ale proti opatreniu prezidenta. S prihliadnutím na uvedené preto nemožno vidieť žiadnu relevantnú súvislosť medzi opatrením prezidenta a označeným právom podľa čl. 13 dohovoru, resp. čl. 47 charty.

Ústavný súd nezistil porušenie ani ďalšieho zo sťažovateľom označeného práva, a to práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 charty, obsahom ktorého je právo na spravodlivé a nestranné vybavenie jeho záležitosti v primeranej lehote orgánmi Európskej únie. Prezident však nie je orgánom Európskej únie, ale orgánom výkonnej moci Slovenskej republiky, preto podľa ústavného súdu nie je možné ani vysloviť záver o porušení základného práva podľa tohto článku charty. Pretože sťažnosť smerovala proti opatreniu prezidenta, ústavný súd sa hlbšie nezaoberal námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti postupu predsedu okresného súdu, ktorý mal zisťovať údaje o zdravotnom stave sťažovateľa, a hodnotí ich len ako súčasť argumentácie sťažovateľa.

Napokon, pokiaľ ide o ustanovenie čl. 14 dohovoru zakotvujúceho princíp zákazu diskriminácie a obsahovo porovnateľného čl. 21 charty, ako aj čl. 17 dohovoru upravujúceho princíp zákazu zneužitia práv ústavný súd konštatuje, že podobne ako čl. 12 ods. 2 ústavy majú aj tieto uvedené články dohovoru a charty všeobecný, deklaratívny charakter a neobsahujú garanciu konkrétneho základného práva a slobody. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ich použitia sa možno dovoľávať len v spojitosti s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd uvedených v ústave (obdobne I. ÚS 17/99, III. ÚS 224/08).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základných práv sťažovateľa podľa označených článkov ústavy, dohovoru a charty, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť, pretože postup prezidenta, ktorý svojím listom číslo ... z 5. októbra 2010 odvolal sťažovateľa z funkcie sudcu, bol realizovaný za splnenia podmienok predpokladaných ustanovením čl. 14 ústavy a zodpovedá ústavne konformnému výkladu relevantnej právnej úpravy, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti a dôvody vedúce k odmietnutiu sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na právnické vzdelanie sťažovateľa, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie splnomocnenia na jeho zastupovanie pred ústavným súdom, pretože odstránenie tohto nedostatku návrhu by nemalo vplyv na celkové posúdenie veci. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti sa už ostatnými návrhmi sťažovateľa (na zrušenie opatrenia prezidenta a priznania navrhovaného finančného zadosťučinenia) nebol dôvod ďalej zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2011